

Księga Joela i laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego - Numer trzydziesty pierwszy

Jeff Pippenger
2026-01-18

Numer trzydzieści jeden

Ostatnie trzy mesjańskie wypełnienia znajdujące się w Ewangelii według Mateusza wskazują trzy elementy kamienia milowego ustawy niedzielnej: rozproszenie ludu Bożego przy ustawie niedzielnej, ukazane typologicznie przez rozproszenie małej trzódki 22 października 1844 roku oraz rozproszenie uczniów przy krzyżu. Oba te rozproszenia wpisują się w ustawę niedzielną. W powiązaniu z Galileą, która jest symbolem proroczego punktu zwrotnego, ludzie, którzy byli w ciemności aż do ustawy niedzielnej, zostaną wezwani, by wyjść z ciemności. Są to inne owce Boga, robotnicy jedenastej godziny, którzy budzą się do kwestii sporu o Sabat, gdy są wzywani do wyjścia z Babilonu. Ich wezwanie do wyjścia z Babilonu jest drugim etapem sądu, który zaczyna się od domu Bożego, a następnie przy ustawie niedzielnej obejmuje tych, którzy są poza Jerozolimą.

Dziesiąty mesjański punkt orientacyjny to rozproszenie związane z prawem niedzielnym.

Ale to wszystko się stało, aby wypełniły się pisma proroków. Wtedy wszyscy uczniowie opuścili go i uciekli. Mateusza 26:56.

Przewidywanie

Zbudź się, o mieczu, przeciwko mojemu pasterzowi i przeciwko mężowi, który jest moim towarzyszem, mówi Pan Zastępów: Uderz pasterza, a owce się rozproszą; a ja zwrócę swoją rękę na maluczkich. Zachariasza 13:7.

"Wkrótce będziemy bardzo rozproszeni, a to, co mamy zrobić, musi być szybko wykonane." Podstawy chrześcijańskiej edukacji, 535.

"Nadchodzi czas, gdy będziemy rozdzieleni i rozproszeni, a każdy z nas będzie musiał wytrwać bez przywileju wspólnoty z tymi, którzy dzielą tę samą drogocenną wiarę; i jakże zdołasz się ostać, jeśli Bóg nie będzie u twego boku i jeśli nie będziesz wiedział, że On cię prowadzi i kieruje?" Review and Herald, 25 marca 1890 r.

Jedenastym mesjańskim drogowskazem jest powołanie pogan

Aby się spełniło, co zostało powiedziane przez proroka Izajasza: Ziemia Zabulona i ziemia Neftalego, przy drodze nadmorskiej, za Jordanem, Galilea pogan; lud, który siedział w ciemności, ujrzał wielką światłość; a tym, którzy siedzieli w krainie i cieniu śmierci, weszła

światłość. Mateusz 4:14–16.

Przewidywanie

Jednakże mrok nie będzie taki, jaki był w czasie jej udręki, gdy najpierw lekko dotknął ziemię Zebulona i ziemię Naftaliego, a potem ciężej ją dotknął drogą nadmorską, za Jordanem, w Galilei narodów. Lud, który chodził w ciemności, ujrzał wielką światłość; nad mieszkającymi w krainie cienia śmierci zajaśniała światłość. Izajasza 9:1, 2.

Gdy zostanie wprowadzone prawo niedzielne, późny deszcz zostanie wylany bez miary, a poganie ujrzą wielkie światło. Prześladowania rozproszą wiernych i rozpowszechnią poselstwo.

„Wydadzą was sądom, ... tak, i przed namiestników i królów będziecie stawiani z Mego powodu, na świadectwo dla nich i dla pogan.” Mateusza 10:17, 18, R. V. Prześladowania rozprzestrzenia światło. Słudzy Chrystusa zostaną postawieni przed wielkimi tego świata, którzy, gdyby nie to, być może nigdy nie usłyszeli ewangelii. Prawda została tym ludziom przedstawiona w fałszywym świetle. Słuchali fałszywych oskarżeń dotyczących wiary uczniów Chrystusa. Często jedynym sposobem poznania jej prawdziwego charakteru jest świadectwo tych, którzy z powodu swej wiary są stawiani przed sądem. W czasie przesłuchań oskarżeni muszą odpowiadać, a ich sędziowie wysłuchują składanego świadectwa. Łaska Boża będzie udzielona Jego sługom, by sprostali temu wyzwaniu. „Będzie wam dane” — mówi Jezus — „w owej godzinie, co macie mówić. Albowiem nie wy będziecie mówili, lecz Duch waszego Ojca, który mówi w was.” Gdy Duch Boży oświeca umysły Jego sług, prawda zostanie przedstawiona w swej Bożej mocy i drogocенności. Ci, którzy odrzucają prawdę, staną, by oskarżać i uciskać uczniów. Lecz w obliczu strat i cierpień, aż po śmierć, dzieci Pana mają objawiać łagodność swego Boskiego Wzoru. Tak zostanie ukazany kontrast między sługami Szatana a przedstawicielami Chrystusa. Zbawiciel zostanie wywyższony przed władcami i ludem.

Uczniowie nie zostali obdarzeni odwagą i męstwem męczenników, dopóki taka łaska nie była potrzebna. Wtedy spełniła się obietnica Zbawiciela. Gdy Piotr i Jan składali świadectwo przed Sanhedrynem, ludzie „zdumieni się; i poznali, że byli z Jezusem”. Dzieje Apostolskie 4:13. O Szczepanie jest napisane, że „wszyscy, którzy siedzieli w radzie, wpatrując się w niego, zobaczyli jego oblicze jakby oblicze anioła”. Ludzie „nie byli w stanie oprzeć się mądrości i duchowi, w którym mówił”. Dzieje Apostolskie 6:15, 10. A Paweł, pisząc o swojej własnej rozprawie przed dworem Cezarów, mówi: „Przy mojej pierwszej obronie nikt nie stanął po mojej stronie, lecz wszyscy mnie opuścili.... Lecz Pan stał przy mnie i wzmocnił mnie, aby przeze mnie wieść została w pełni ogłoszona i aby usłyszeli ją wszyscy poganie; i zostałem wyrwany z paszczy lwa.” 2 Tymoteusza 4:16, 17, R. V.

„Słudzy Chrystusa nie mieli przygotowywać z góry opracowanej przemowy do wygłoszenia, gdy zostaną postawieni przed sądem. Ich przygotowanie miało polegać na codziennym gromadzeniu drogocennych prawd Słowa Bożego i umacnianiu wiary przez modlitwę. Gdy zostaną postawieni przed sądem, Duch Święty przypomni im właśnie te prawdy, które będą potrzebne.” The Desire of Ages, 354, 355.

Sąd zaczyna się od domu Bożego 11 września i kończy się na prawie niedzielnym, gdy sąd następnie przechodzi do innej owczarni Boga poza domem Bożym.

Dwunasty mesjański drogowskaz to sąd nad poganami

Aby się spełniło, co zostało powiedziane przez proroka Izajasza: Oto mój sługa, którego wybrałem; mój umiłowany, w którym moja dusza ma upodobanie. Położę na nim mojego ducha, a on ogłosi sąd narodom. Nie będzie się spierał ani krzyczał i nikt nie usłyszy jego głosu na ulicach. Trzciny nadłamanej nie dołamię, a knota tłącego się nie dogasi, aż doprowadzi sąd do zwycięstwa. A w jego imieniu narody pokładać będą nadzieję. Mateusz 12:17-21.

Przewidywanie

Oto mój sługa, którego podtrzymuję; mój wybrany, w którym moja dusza ma upodobanie; położyłem na nim mojego Ducha: on przyniesie narodom sąd. Nie będzie wołał ani podnosił głosu, ani też słycać go będzie na ulicy. Trzciny nadłamanej nie dołamię, a knota tlejącego nie dogasi; doprowadzi sąd ku prawdzie. Nie ustanie ani się nie załamie, aż ustanowi sąd na ziemi; a wyspy będą oczekiwać jego prawa. Izajasz 42:1-4.

Zamykanie sądu nad domem Bożym rozpoczęło się w lipcu 2023 roku, gdy na ulicach, gdzie Mojżesz i Eliasz leżeli martwi, w dolinie martwych, suchych kości, usłyszano głos. Gdy ten głos został usłyszany, sąd nad domem Bożym zaczął się zamykać, a następnie skierował się ku sądowi nad poganami. W Ewangelii Mateusza jest dwanaście wypełnień prorocत्व mesjańskich, które wyznaczają główne kamienie milowe w ruchu reformy stu czterdziestu czterech tysięcy. Typem dla tych dwunastu kamieni milowych jest Mesjasz. 1989; 1996; 11 września 2001 r.; 18 lipca 2020 r.; lipiec 2023; 2024; Wołanie o północy, oddzielenie kapłanów i ustawa niedzielna — wszystkie są wskazane; przy czym 11 września ma wewnętrzne i zewnętrzne świadectwo, a ustawa niedzielna ma wewnętrzne świadectwo rozproszenia, a następnie dwa świadectwa okresu sądu robotników jedenastej godziny. Dziewięć kamieni milowych ruchu reformy stu czterdziestu czterech tysięcy jest bezpośrednio wskazanych w Ewangelii Mateusza.

Ewangelia Mateusza jest alfą Nowego Testamentu, a Apokalipsa jest omegą. Ewangelia Mateusza to prorocze arcydzieło, którego znaczenie było zapieczętowane aż do dni ostatecznych. Zawiera dwanaście rozdziałów omegi, które odpowiadają alfie Księgi Rodzaju, rozdziałom 11–22. Jako alfa względem Apokalipsy odzwierciedla natchniony związek Księgi Daniela i Apokalipsy. To, co zostało objawione w Księgach Daniela i Apokalipsy na temat ich proroczej relacji, pozostaje prawdziwe także w odniesieniu do relacji między Ewangelią Mateusza a Apokalipsą. To, o czym zostaliśmy poinformowani w tym względzie, sprowadzałyby się do:

W Ewangelii Mateusza podejmowany jest ten sam wątek prorocтва co w Księdze Objawienia.

„Księga Objawienia jest księgą zapieczętowaną, ale też księgą otwartą. Zawiera opis cudownych wydarzeń, które mają się rozegrać w ostatnich dniach historii tej ziemi. Nauki tej księgi są jasne, a nie mistyczne i niezrozumiałe. W niej podjęta jest ta sama linia prorocтва co w Księdze Daniela. Niektóre prorocтва Bóg powtórzył, dając w ten sposób do zrozumienia, że

należy przywiązać do nich wagę. Pan nie powtarza rzeczy, które nie mają większego znaczenia.” Manuscript Releases, tom 9, 8.

Ewangelia według Mateusza idzie "tą samą linią prorocstwa" co Księga Objawienia i Księga Daniela, a w Księdze Objawienia jest ona doprowadzona do doskonałości, ponieważ słowo "complement" oznacza doskonałość.

W Księdze Objawienia wszystkie księgi Biblii zbiegają się i znajdują swoje zakończenie. Tutaj znajduje się dopełnienie Księgi Daniela. Jedna jest prorocstwem; druga — objawieniem. Księgą, która została zapieczętowana, nie jest Księga Objawienia, lecz ta część prorocstwa Daniela odnosząca się do dni ostatecznych. Anioł polecił: «Lecz ty, Danielu, zamknij te słowa i zapieczętuj księgę aż do czasu ostatecznego». Daniel 12:4. Dzieje Apostolskie, 585.

Mateusz, Daniel i Objawienie są tą samą księgą.

"Księgi Daniela i Apokalipsy stanowią jedność. Jedna jest prorocstwem, druga objawieniem; jedna księga zapieczętowana, druga otwarta. Jan słyszał tajemnice wypowiedziane przez gromy, lecz nakazano mu, aby ich nie zapisywał." Komentarz Biblijny Adwentystów Dnia Siódmego, tom 7, s. 971.

Wydawało się ważne poświęcić czas, aby osadzić Ewangelię Mateusza w kontekście, który mógłby podkreślić prorocze znaczenie obecności Piotra w Cezarei Filipowej, zanim w studium powróciłem do Księgi Joela. Spróbuję podsumować moje spostrzeżenia dotyczące Ewangelii Mateusza, aby zilustrować ogromne prorocze znaczenie Piotra w Cezarei Filipowej, czyli Panium z Księgi Daniela 11,13–15.

Ewangelia według Mateusza jest oparta na trzech odrębnych liniach proroczych. Pierwsza linia to pierwsze dziesięć rozdziałów; druga linia to kolejne dwanaście rozdziałów, po których następuje trzecia linia złożona z sześciu rozdziałów. Pierwsze dziesięć rozdziałów przedstawia pierwszego anioła z czternastego rozdziału Apokalipsy, kolejne dwanaście rozdziałów przedstawia drugiego anioła z czternastego rozdziału Apokalipsy, a ostatnie sześć rozdziałów przedstawia trzeciego anioła z czternastego rozdziału Apokalipsy. Nie dowiodłem jeszcze jasno tej obserwacji, ale można to łatwo wykazać. Zanim to uczynimy, chciałbym nadal nakreślać szersze pociągnięcia pędzla na płótnie, jakim jest Ewangelia według Mateusza.

Druga linia rozdziałów od jedenastego do dwudziestego drugiego jest reprezentowana przez drugiego anioła, a drugi anioł zawsze wskazuje na podwojenie, bo „Babilon upadł, upadł”. Rozdziały od jedenastego do dwudziestego drugiego Księgi Rodzaju przedstawiają najpierw obietnicę, a następnie trzystopniowe przymierze Boga z wybranym ludem za pośrednictwem patriarchy Abrama. Werset dokładnie w środku tych dwunastu rozdziałów wskazuje na „obrzezanie” jako znak przymierza i zostało ono ustanowione w drugim z trzech etapów. Werset dokładnie w środku równoległej linii przymierza u Mateusza to moment, gdy imię Szymona Barjony zostaje zmienione na Piotra.

A ja ci także powiadam: Ty jesteś Piotr, a na tej opoce zbuduję mój Kościół; a bramy piekła nie przemożą go. Mateusz 16:18.

Imię Piotra reprezentuje sto czterdzieści cztery tysiące, a on reprezentuje klasę, która opiera swoją wiarę na słuchaniu przesłania Chrystusa. Nie tylko przesłanie o Jezusie, lecz przesłanie, które Jezus wskazał jako przekazane Piotrowi przez samego Pana.

On rzekł do nich: A wy za kogo Mnie uważacie?

A Szymon Piotr odpowiedział: Ty jesteś Mesjasz, Syn Boga żywego. A Jezus mu odpowiedział,

Błogosławiony jesteś, Szymonie, synu Jonasza, albowiem ciało i krew nie objawiły ci tego, lecz mój Ojciec, który jest w niebie. Mateusz 16:15-17.

Wiara Piotra opiera się na tym, że Jezus stał się Chrystusem — Mesjaszem. Imię Piotra zostaje zmienione, podobnie jak imię Abrama, aby oznaczyć relację przymierza; jego imię ma wartość 144 000, a w tym samym wersecie wielki spór zostaje określony jako Skała, która jest fundamentem kościoła, który przemoże kościoły piekła. Sto czterdzieści cztery tysiące są ostatecznym przejawem wybranego ludu przymierza, a Piotr reprezentuje tę grupę.

Piotr zarazem reprezentuje pierwszy Kościół chrześcijański, Kościół uczniów, bo to jest historia, w której Chrystus położył fundament swojego Kościoła. Chrystus jest fundamentem i jest także zwieńczeniem, a Piotr jest symbolem pierwszej i ostatniej chrześcijańskiej oblubienicy. Dlatego Piotr jest w jednym wersecie symbolem zarówno alfy, jak i omegi.

Ten jeden werset jest centralnym wersetem dwunastu rozdziałów, które reprezentują poselstwo drugiego anioła, a Piotr pełni podwójną rolę jako pierwsza i ostatnia oblubienica. Ostatnia oblubienica będzie toczyła wojnę z synagogą szatana, a ostatnia oblubienica będzie się składać z dwóch grup. Jedna grupa — sto czterdzieści cztery tysiące, druga grupa — wielki tłum. Wielki tłum jest reprezentowany przez Smyrnę, a sto czterdzieści cztery tysiące — przez Filadelfię.

Sto czterdzieści cztery tysiące są Filadelfianami, a zmiana imienia Piotra w wersecie osiemnastym reprezentuje zapieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy. On jest symbolem tych, którzy są zapieczętowani, a w wersecie, w samym środkowym wersecie dwunastu rozdziałów przymierza, odpowiada samemu środkowemu wersetowi w dwunastu rozdziałach Księgi Rodzaju, gdzie obrzezanie jest określone jako znak. Rozdziały od jedenastego do dwudziestego drugiego Księgi Objawienia stanowią trzecią linię dla dwunastu rozdziałów świadectwa przymierza, a środkowy werset tych dwunastu rozdziałów wskazuje na małżeństwo nierządnic z siedemnastego rozdziału Księgi Objawienia z królami ziemi.

A bestia, która była, a już jej nie ma, sama jest ósmą i jest z siedmiu i idzie na zatracenie. Objawienie 17:11.

Ten werset dotyczy określenia ostatecznego upadku Babilonu Wielkiego, a pierwszy upadek Babel został przedstawiony w pierwszym rozdziale dwunastorozdziałowej linii przymierza Księgi Rodzaju. Piotr reprezentuje sto czterdzieści cztery tysiące w wersecie środkowym, który odpowiada wersetowi środkowemu Księgi Rodzaju. W wersecie środkowym Księgi Objawienia upadek Babilonu Wielkiego doprowadza do zakończenia opowieści o Nimrodzie, wielkim

myśliwym z Babel.

Środkowe wersety każdej z tych trzech linii proroczych wskazują albo pieczęć Bożą, albo znamię bestii. Babilońskie przymierze śmierci, zapoczątkowane w Księdze Rodzaju, dobiega kresu w Księdze Objawienia. W ten sposób nakłada początek i koniec na wszystkie trzy linie, gdy zostają zestawione linia po linii. Miejsce, w którym Piotr jest użyty jako symbol wielkiego sporu między Skałą a bramami piekieł, to poselstwo drugiego anioła, gdyż poselstwo drugiego anioła brzmi: Babilon upadł (Nimrod) upadł (nierządnicza Rzymu). Druga linia w trzech liniach Mateusza to poselstwo drugiego anioła, gdyż wskazuje dwa upadki Babilonu. Przedstawia fałszywe małżeństwo właśnie tam, gdzie prawdziwe małżeństwo zostaje dopełnione, przy prawie niedzielnym. Przedstawia liczbę „8” jako fałszywe naśladownictwo ludu Bożego, który stanowi prawdziwą ósemkę. Papstwo jest również ukazane jako fałszywie naśladowujące Boga, gdyż było, a jednak jest, i ma wstąpić. Wznosi się właśnie tam, gdzie wznosi się chorągiew — prawo niedzielne.

U Mateusza jest dwanaście mesjańskich wypełnień, a w Starym Testamencie jest od trzystu do pięciuset prorocत्व o Mesjaszu. Ewangelia Mateusza zawiera dwanaście wprost wskazanych wypełnień, znacznie więcej niż którakolwiek z pozostałych trzech ewangelii. Te dwanaście wypełnień odpowiada dziewięciu odrębnym kamieniom milowym w ruchu reformacyjnym stu czterdziestu czterech tysięcy. Dziewięć symbolizuje kompletność, ponieważ nie ma cyfry ponad „dziewięć”; każda dalsza liczba po „dziewięciu” posługuje się jedynie dziewięcioma cyframi od jeden do dziewięć oraz zerem. Dziewięć to pełnia. Spośród tych dziewięciu kamieni milowych dwa mają więcej niż jedno z wypełnień u Mateusza. 11 września ma dwa, a prawo niedzielne ma trzy.

Czas końca w 1989 roku, sformalizowanie poselstwa w 1996, po którym nastąpił 11 września, następnie rozczarowanie z 18 lipca 2020, potem głos wołającego na pustyni w lipcu 2023, który doprowadził do zmartwychwstania w 2024, co prowadzi do Wołania o północy, po którym następuje oddzielenie kapłanów, kulminujące w ustawie niedzielnej. Dziewięć kamieni milowych, z których jeden ma dwóch świadków, a inny ma trzech świadków; 11 września ma dwóch, a ustawa niedzielna trzech. Oznacza to, że w linii reformy stu czterdziestu czterech tysięcy zakres od dwóch świadków 11 września do trzech świadków ustawy niedzielnej wyznacza czas pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy. Dwanaście kamieni milowych współgra z każdym ruchem reformatorskim i w ten sposób podkreśla oraz identyfikuje czas pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy od 11 września aż do ustawy niedzielnej.

W ten sposób wskazuje dwóch świadków dotyczących 9/11 oraz trzech świadków dotyczących prawa niedzielnego. Dwaj świadkowie przy 9/11 to poselstwo drugiego anioła, a trzech świadkowie przy prawie niedzielnym to poselstwo trzeciego anioła. Dlatego linia utworzona na podstawie wypełnień prorocत्व mesjańskich u Mateusza wyodrębnia i uwydatnia czas pieczętowania, jednocześnie identyfikując drugiego anioła jako alfę historii czasu pieczętowania, a trzeciego anioła jako omegę. To oznacza, że czas pieczętowania jest ujęty w klamry między liczbą dwa a liczbą trzy, nakładając w ten sposób liczbę dwadzieścia trzy, symbol pojednania, na całą historię pieczętowania.

W Ewangelii Mateusza są trzy linie prorocze, które odpowiednio przedstawiają pierwszego, drugiego i trzeciego anioła, a dwanaście rozdziałów w drugiej linii Ewangelii Mateusza reprezentuje przymierze ze stu czterdziestoma czterema tysiącami, gdyż jest omegą wobec przymierza-alfa z Abramem w Księdze Rodzaju. Oznacza to również, że w odniesieniu do drugiego anioła, gdy Piotr reprezentuje zarówno pierwszą, jak i ostatnią chrześcijańską oblubienicę, podwojenie Piotra ustanawia proroczy wymóg podwojenia u drugiego anioła. Na podstawie trzech świadków liczba dwanaście jest linią, która wiąże razem trzy linie po dwanaście rozdziałów, więc gdy znajdujemy kolejne przedstawienie liczby dwanaście w Ewangelii Mateusza, musi ono pozostawać w zgodzie z pozostałymi dwunastkami w Ewangelii Mateusza.

Dwanaście rozdziałów Mateusza, które rozpoczynają się od symbolicznej liczby jedenaście, a kończą jej symbolicznym odpowiednikiem, liczbą dwadzieścia dwa, wpisuje się w linię reformy stu czterdziestu czterech tysięcy, reprezentowaną przez dwanaście mesjańskich wypełnień, objawiając tym samym drugie „podwojenie” w linii drugiego anioła. Dwanaście mesjańskich wypełnień wraz z dwunastoma rozdziałami stanowi „podwojenie” drugiego anioła, lecz po przemnożeniu reprezentuje 144 000. Piotr zostaje podwojony, a liczba dwanaście także zostaje podwojona. Te podwojenia wypełniają podwojenie upadku Babilonu, który upada dwukrotnie.

Rozdziały 11–22 reprezentują drugiego anioła z czternastego rozdziału Apokalipsy. Liczba dziesięć jest symbolem próby, a pierwszą z trzech prób stanowią pierwsze dziesięć rozdziałów Ewangelii według Mateusza. „Dziesięć” symbolizuje próbę. Ponieważ Ewangelia według Mateusza jest alfą wobec omegi Apokalipsy, pierwszy rozdział obu ksiąg rozpoczyna się objawieniem Jezusa Chrystusa. W rozdziale pierwszym Józef zostaje poddany próbie: uwierzyć aniołowi czy nie. Jego odpowiednikiem był ojciec Jana Chrzciciela, Zachariasz, który nie uwierzył i oblał tę samą próbę. Jeden przyjął opatrnościowe narodzenie, drugi powątpiewał.

W rozdziale drugim Herod obawiał się narodzin nowego króla, a Józef i Maryja uciekli do Egiptu. Jan Chrzciciel w rozdziale trzecim wprowadził pierwszą próbę, próbę, którą Siostra White określa jako próbę na śmierć i życie, gdyż napisała, że „ci, którzy odrzucili poselstwo Jana, nie mogli otrzymać żadnego pożytku od Jezusa”. Pierwszy anioł jest poselstwem próbnym, które wzywa ludzi, jak czynił Jan, do bojaźni Bożej, gdyż nadchodzi godzina sądu Bożego. Wyraża to Jan, gdy zapytał: „Któż was ostrzegł, abyście uciekali przed nadchodzącym gniewem?”

Następnie w rozdziale czwartym Jezus pości przez czterdzieści dni, co kulminuje w trzech odrębnych próbach, gdyż trzy próby zawsze występują w poselstwie pierwszego anioła. Potem Jezus zaczął kłaść fundamenty, powołując swoich uczniów, albowiem za dni Ezdrasza i Nehemiasza położono fundamenty świątyni w historii pierwszego dekretu, a u millerystów fundamenty położono w historii pierwszego anioła. Fundamenty stanowią błogosławieństwa, po których następują Jego cuda, które doprowadziły do tego, że posłał dwunastu uczniów, co zamyka rozdział dziesiąty. Dwunastu uczniów było zatem na swoim miejscu, a natchnienie stwierdza, że uczniowie stanowili fundament Kościoła chrześcijańskiego. Gdy dochodzimy do rozdziału jedenastego, fundamenty są już ukończone.

W rozdziale jedenastym uczniowie pełnią posługę samodzielnie, Jezus jest sam, co wyznacza wyraźną cezurę między rozdziałem dziesiątym a jedenastym. Rozdziały od pierwszego do dziesiątego stanowią poselstwo pierwszego anioła, które zakończyło się wraz z nadejściem drugiego. Drugi anioł powoduje podział, rozdzielenie, jak między millerytami a protestantami. Rozdział dziesiąty kończy się oddzieleniem się Jezusa od uczniów, a w rozdziale jedenastym On jest sam.

Rozdziały od jedenastego do dwudziestego drugiego reprezentują drugiego anioła, prowadząc do rozdziałów od dwudziestego trzeciego do dwudziestego ósmego jako trzeciej linii trzeciego anioła. Oczywiście trzeci anioł dociera do prawa niedzielnego, co właśnie reprezentuje Pascha opisana w rozdziałach od dwudziestego szóstego do dwudziestego ósmego. "23" jest symbolem pojednania, a pierwszy z tych sześciu rozdziałów reprezentuje poselstwo pierwszego anioła, natomiast ostatnie trzy rozdziały reprezentują poselstwo trzeciego anioła. Dwa rozdziały pośrodku (24 i 25) reprezentują drugiego anioła. Ostatnie trzy rozdziały zawierają "23" określone kamienie milowe, które zestawiają rozdział "23" — jako pierwszego anioła albo początek — oraz rozdziały od dwudziestego szóstego do dwudziestego ósmego — jako trzeciego — za pomocą "23" kamieni milowych. Rozdział 23 reprezentuje pierwszego anioła, kolejne dwa rozdziały — drugiego, a ostatnie trzy — trzeciego.

Trzecia linia w Ewangelii według Mateusza reprezentuje trzeciego anioła i jest podzielona na trzy etapy. Rozdział 23 to pierwszy etap i pierwszy anioł. Rozdziały 24 i 25 to drugi etap i drugi anioł. Rozdziały 26, 27 i 28 to trzeci etap i trzeci anioł. Jeden rozdział dla pierwszego anioła, dwa rozdziały dla drugiego anioła i trzy rozdziały dla trzeciego. Ten trzeci — Pascha, która przedstawia krzyż, który z kolei odpowiada prawu niedzielnemu — jest również reprezentowany przez Pięćdziesiątnicę.

Pięćdziesiątnica to liczba 50, a 50 jest symbolem Jubileuszu. Jubileusz obejmuje czterdziesty dziewiąty rok, będący końcem siódmego cyklu siedmiu lat. Liczba 49 poprzedza liczbę 50, lecz jest z nią bezpośrednio powiązana. Trzecia linia w Ewangelii Mateusza rozpoczyna się rozdziałem 23; po nim następują dwa rozdziały (24 i 25), których numery sumują się do 49, tuż przed trzecim aniołem, który reprezentuje liczbę 50.

Początek ciągu sześciu rozdziałów stanowi „23”, a koniec — „23” punkty orientacyjne; suma zaś wynikająca z dodania rozdziałów 26, 27 i 28 wynosi „81”, co stanowi symbol kapłanów, osadzony w samych wersetach, które wskazują na przelanie krwi, której Niebiański Arcykapłan miał użyć w Jego arcykapłańskiej posłudze. Z tego powodu tytuł rozdziału „81” w *The Desire of Ages* opiera się na Ewangelii według Mateusza 28.

Rozdział 81 – „Pan zmartwychwstał”

Niniejszy rozdział opiera się na Mt 28,2–4.11–15. Pragnienie wieków, 780.

Liczba „81” oznacza kapłaństwo, a w ósmym rozdziale Księgi Kapłańskiej przedstawiono siedem dni konsekracji kapłanów. W ósmym rozdziale Księgi Liczb przedstawiono oczyszczenie Lewitów. W Drugiej Księdze Kronik „81” kapłanów sprzeciwia się królowi Ozjaszowi, a ów ustęp

bezpośrednio przyczynia się do ustanowienia orędzia o zapieczętowaniu stu czterdziestu czterech tysięcy.

Ale gdy się umocnił, uniosło się jego serce ku zgubie; gdyż dopuścił się występku przeciw Panu, swemu Bogu, i wszedł do świątyni Pana, aby palić kadzidło na ołtarzu kadzenia. Wszedł za nim kapłan Azariasz, a z nim osiemdziesięciu kapłanów Pana, mężów dzielnych. I sprzeciwili się królowi Uzjaszowi, mówiąc do niego: Nie do ciebie należy, Uzjaszu, palić kadzidło Panu, lecz do kapłanów, synów Aarona, poświęconych, aby palić kadzidło; wyjdź ze świątyni, bo dopuściłeś się występku; nie będzie ci to ku chwale od Pana Boga.

Wtedy Ozjasz rozgniewał się, a w rękę miał kadzielnicę, aby palić kadzidło; i gdy był rozgniewany na kapłanów, nawet trąd wykwitł mu na czole na oczach kapłanów w domu Pana, obok ołtarza kadzenia. A Azariasz, arcykapłan, i wszyscy kapłani spojrzeli na niego, a oto był trędowaty na czole, i wypchnęli go stamtąd; tak, on sam również pośpiesznie wyszedł, ponieważ Pan go poraził. I król Ozjasz był trędowaty aż do dnia swojej śmierci i mieszkał w oddzielnym domu jako trędowaty; był bowiem odłączony od domu Pana; a Jotam, jego syn, sprawował zwierzchnictwo nad domem królewskim, sądząc lud kraju. 2 Kronik 26:16-21.

Liczba osiemdziesiąt jeden, jako symbol, jest powiązana z kapłanami, którzy sprzeciwili się dążeniom Ozjasza do składania ofiar w sanktuarium. Struktura prorocza perykopy o Ozjaszu odpowiada strukturze proroczej Księgi Daniela 11,11–12. Oba fragmenty wskazują króla południa, którego serce wywyższa się wskutek zwycięstw wojennych, a zwłaszcza niedawnego zwycięstwa nad królem północy. Gdy werset jedenasty rozdziału jedenastego Księgi Daniela został wypełniony przez Ptolemeusza w bitwie pod Rafią, on, podobnie jak Ozjasz, usiłował złożyć ofiarę w sanktuarium w Jerozolimie, lecz sprzeciwili mu się kapłani. Linia za linią dwaj świadkowie wskazują na wojnę na Ukrainie, która niemal dobiegła końca.

Rozdział osiemdziesiąty pierwszy „Pragnienia wieków” opiera się na 28. rozdziale Ewangelii według Mateusza i ukazuje Chrystusa wstępującego do nieba, aby rozpocząć swoją służbę jako Niebiański Arcykapłan.

A sedno tego, o czym mówiliśmy, jest takie: Mamy takiego arcykapłana, który zasiada po prawicy tronu Majestatu w niebiosach. Hebrajczyków 8:1.

Liczba „81” jest symbolem kapłanów oraz rozdziałów 26, 27 i 28; trzeci stopień trzeciej linii w Ewangelii Mateusza sumuje się do 81. Drugi stopień sumuje się do 49, a pierwszy do 23. Liczba 81 oznacza 80 kapłanów i arcykapłana w świadectwie Ozjasza. Na tym poziomie owych 80 kapłanów ma charakter ludzki, natomiast arcykapłan jest Boski. 81 oznacza połączenie Boskości z człowieczeństwem. Cyfra jeden w liczbie 81 oznacza Boskość.

Cyfra jeden w liczbie jedenaście oznacza zarówno człowieczeństwo, jak i Boskość. Cyfra jeden w liczbie dwadzieścia jeden oznacza Boskość, a dwadzieścia — człowieczeństwo. Zestawienie dwóch i jednego można dostrzec u uczniów w drodze do Emaus.

Połączenie trzech i jednego jest człowieczeństwem i bóstwem, jak ukazuje piec ognisty Szadracha, Mészacha i Abed-Nega.

Połączenie „cztery i jeden” wskazuje, że połączenie Boskości z człowieczeństwem dokonuje się w czwartym pokoleniu.

Zestawienie pięciu i jednego wskazuje na pięć panien oczekujących oblubieńca.

Połączenie liczb sześć i jeden przedstawia stosunek człowieka do szabatu dnia siódmego, którego Panem jest Bóstwo. Liczba „sześć” jest symbolem człowieka, a „jeden” — Chrystusem.

Kombinacja „siedem i jeden” symbolizuje przejście siódmego Kościoła w Laodycei w doświadczenie Filadelfii.

81 jest symbolem kapłanów i ich relacji do arcykapłana.

Połączenie dziewięciu i jednego wskazuje na dopełnienie. Ciąża trwa dziewięć miesięcy. Było dziewięć pokoleń aż do Noego oraz dziewięć pokoleń po nim, które doprowadziły do przymierza. Jezus oddał ducha o godzinie dziewiątej. Połączenie dziewięciu i jednego wskazuje na dokończenie dzieła zapieczętowania Jego ludu.

W tym kontekście liczba jeden jest połączeniem człowieczeństwa i Bóstwa, liczba dwa jest Boskim Nauczycielem, nauczającym ludzkość. Liczba trzy to poselstwo trzech aniołów, czyli poselstwo, którego ludzkość jest nauczana na etapie drugim. Liczba cztery identyfikuje czwarte pokolenie, a tym samym wyznacza historię proroczą, w której dochodzi do objawienia pięciu mądrych panien oraz ich ponownego stworzenia, jak przedstawia to szósty dzień stworzenia. Następnie siódmy etap identyfikuje przejście do Filadelfii oraz tajemnicę, że ósmy jest z siedmiu. W tym momencie przymierze zostaje wypełnione, a kapłaństwo "81" zostaje wywyższone, aby dokończyć dzieło reprezentowane przez liczbę dziewięć. Na każdym etapie liczba jeden jest Lwem z pokolenia Judy, który jest także Palmonim, Przedziwnym Rachmistrzem. 81 jest symbolem kapłanów. Palmoni stworzył wszystkie liczby.

Liczba jedenaście stanowi połowę dwudziestu dwóch, a obie reprezentują połączenie Boskości z człowieczeństwem. W niedawnym artykule zamieściłem dwa stwierdzenia odnoszące się do początku i końca.

Pierwsze stwierdzenie wskazywało, że gdy Ellen White miała swoje pierwsze widzenia dotyczące sanktuarium, ukazano jej, iż przykazanie o sabacie jaśniało mocniej niż pozostałe przykazania. Ukazano jej również, że w dniach ostatecznych „nauka o wcieleniu” zostanie obleczona łagodnym blaskiem. Sabat był na początku światłem, będąc typem nauki o wcieleniu u kresu. Zjednoczenie Boskości z człowieczeństwem jest nauką o wcieleniu, gdyż jest to nauka o Chrystusie, który przyjął na siebie ludzkie ciało, dając tym samym przykład, że Boskość złączona z człowieczeństwem nie grzeszy.

Jedenaście plus jedenaście równa się dwudziestu dwóm, a liczba jedenaście rozpoczyna każdą z linii przymierza obejmujących dwanaście rozdziałów, z których każda kończy się liczbą dwudziestu dwóch. Jedenaste rozdziały i jedenaste wersety w Piśmie Świętym stanowią punkty orientacyjne stu czterdziestu czterech tysięcy.

2014

Wojna na Ukrainie rozpoczęła się w 2014 roku i stanowi zewnętrzną linię czasu pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy.

I król południa uniesie się gniewem, wyruszy i stoczy z nim, z królem północy, bitwę; a on wystawi wielką rzeszę, lecz rzesza ta będzie wydana w jego rękę. Daniela 11:11.

18 lipca 2020 roku

Pierwszym rozczarowaniem była zwłoka Jezusa z udaniem się, by dokonać wskrzeszenia Łazarza — zwińczającego cudu i pieczęci Boga. Jezus odczekał cztery dni, zanim wskrzesił Łazarza. Werset u Jana identyfikuje ostatni z siedmiu cudów, bezpośrednio wskazanych w tej Ewangelii. Pierwszym była przemiana wody w wino. Rozważanie siedmiu cudów zwińczonych wersem Jana 11:11 przynosi wiele światła, a wszyscy teologowie zgadzają się, że u Jana jest tylko siedem cudów, ponieważ te cuda są bezpośrednio wskazane. Z tego powodu nie zaliczają zmartwychwstania Chrystusa jako ósmego znaku, lecz było ono cudem, a Jego zmartwychwstanie jest znakiem przymierza, tak więc zmartwychwstanie w Ewangelii Jana jest ósmym cudem, to znaczy cudem owych siedmiu, gdyż każdy z poprzednich siedmiu cudów został dokonany mocą Jego zmartwychwstania.

Po tych słowach rzekł do nich: Nasz przyjaciel Łazarz zasnął; lecz idę, aby go ze snu obudzić. Jan 11:11.

Lipiec 2023

W lipcu 2023 roku głos wołającego na pustyni zaczął rozbrzmiewać orędziem, które posiada Ducha życia.

A po trzech i pół dniach Duch życia od Boga wstąpił w nich i stanęli na nogi; a wielki strach padł na tych, którzy ich ujrzeli. Apokalipsa 11:11.

Jan rodzi się osiem dni przed prawem niedzielnym, gdyż to przy prawie niedzielnym przemawia jego ojciec Zachariasz. Imię Jana zostaje zmienione z Zachariasza na Jana przy prawie niedzielnym, kiedy ta zmiana imienia wskazuje na relację przymierza. Narodziny prefigurują zmartwychwstanie tych, którzy zostali zabici na ulicach 18 lipca 2020 roku.

Zaprawdę, powiadam wam: Między narodzonymi z niewiast nie powstał większy niż Jan Chrzciciel; jednak najmniejszy w królestwie niebieskim większy jest od niego. Ewangelia według Mateusza 11:11.

2024

Izajasz wskazuje drugie zgromadzenie, które znalazło wypełnienie w roku 1849. Drugie zgromadzenie rozpoczęło się w lipcu 2023 roku i zakończy się, gdy lud Boży zostanie zapieczętowany.

I stanie się w owym dniu, że Pan ponownie, po raz wtóry, wyciągnie swą rękę, aby odzyskać resztkę swego ludu, która pozostanie, z Asyrii i z Egiptu, i z Patrosu, i z Kuszu, i z Elamu, i z Szinear, i z Chamat, i z wysp morza. Izajasz 11:11.

Tuż przed ustawą niedzielną

Jezus właśnie zakończył triumfalny wjazd, tym samym wyznaczając przejście od Wołania o północy do ustawy niedzielnej. Ma przy sobie dwunastu uczniów, albowiem zostali już wybrani przed ustawą niedzielną.

I wszedł Jezus do Jerozolimy i do świątyni; a gdy przyjrzał się wszystkiemu wokół, ponieważ nastał już wieczór, wszedł do Betanii wraz z Dwunastoma. Mk 11:11.

Gdy opieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy zostanie dokonane, tuż przed ustawą niedzielną, złączenie małżonka Boskości z małżonką ludzkości zostaje zakończone, i oboje na wieki stanowią jedno, albowiem dzieło pojednania zostało zakończone.

Niemniej w Panu ani mężczyzna nie jest bez kobiety, ani kobieta bez mężczyzny. 1 List do Koryntian 11:11.

Cudowne narodziny Sary — narodziny od dawna opóźnione, od czasu buntu z 1863 roku — dokonują się wówczas, gdy Niewiasta z dwunastego rozdziału Apokalipsy wydaje na świat bliźnięta. Pierwsze dziecko przychodzi na świat w czasie Okrzyku o Północy, a drugie w czasie Prawa Niedzielnego. Dziecko, które wyszło jako drugie, miało szkarłatną nić, która symbolizuje znak Rachab w Jerychu.

Przez wiarę także sama Sara otrzymała moc do poczęcia potomstwa i wydała na świat dziecko, chociaż była już w podeszłym wieku, ponieważ uznała za wiernego Tego, który obiecał. List do Hebrajczyków 11:11.

Ustawa niedzielna dla Laodycei

Jeremiasz wskazuje na sąd nad laodycejskim Kościołem Adwentystów Dnia Siódmego.

Przeto tak mówi Pan: Oto sprowadzę na nich zło, przed którym nie zdołają ujsć; a choć będą wołać do mnie, nie wysłucham ich. Jeremiasza 11:11.

Ezechiel zgadza się z sądem Jeremiasza nad adwentyzmem.

To miasto nie będzie waszym kotłem, ani wy nie będziecie mięsem w jego wnętrzu; lecz osądzę was na granicy Izraela. Ezechiel 11:11.

Pominięcie starożytnego Izraela jako ludu przymierza Bożego obejmuje Boże pobudzenie byłego ludu przymierza do zazdrości o to, co odrzucili. To powtarza się wobec adwentyzmu w czasie ustawy niedzielnej.

Mówię więc: Czy potknęli się, aby upaść? Bynajmniej; lecz przez ich upadek zbawienie przyszło do pogan, aby pobudzić ich do zazdrości. Rzymian 11:11.

Adwentyzm, oparty na dziele Williama Millera, odrzucanym przez nich, pozostaje jednak ruchem, który zbudował świątynię; lecz jak w przypadku Salomona, który również zbudował świątynię, złamali przymierze i ich królestwo zostanie im odebrane oraz dane ludowi, który będzie zarządzał winnicą Bożą tak, jak On nakazuje.

Dlatego rzekł Pan do Salomona: Ponieważ to uczyniłeś i nie zachowałeś mojego przymierza ani moich ustaw, które ci nakazałem, zaiste oderwę od ciebie królestwo i dam je twemu słudze.
1 Księga Królewska 11:11

Ustawa niedzielna dla Filadelfii

W czasie prawa niedzielnego Kościół triumfujący, zgodnie ze słowami proroków, zostaje wprowadzony do swojej ziemi, a ziemia ta jest ziemią obfitującą w poselstwo późnego deszczu. Jerycho zostało odbudowane w 1863 roku, a w czasie prawa niedzielnego Jerycho runie.

Ale ziemia, do której idziecie, aby ją posiadać, jest ziemią wzgórz i dolin, i pije wodę z deszczu niebios. Powtórnego Prawa 11:11.

Miasto jest królestwem, a Kościół triumfujący reprezentuje Chrystusowe królestwo chwały. To królestwo Kościoła triumfującego zaczyna się wraz z ustawą niedzielną, gdy Jego Kościół zostaje podniesiony i wywyższony ponad wszystkie góry i wzgórza.

Błogosławieństwem prawych miasto bywa wywyższane, lecz przez usta bezbożnych bywa burzone. Przysłów 11:11.

To właśnie o dziewiątej godzinie anioł przyszedł do Korneliusza, nakazując mu posłać po Piotra, tym samym wyznaczając czas, gdy przy dekrete niedzielnym ewangelia zostaje skierowana do pogan. Gdy Piotr otrzymał od Boga polecenie, by pójść, stało się to w kontekście widzenia o jedzeniu zwierząt nieczystych. To wypełnia się przy dekrete niedzielnym. Dziewiąta godzina koresponduje z dziewiątą godziną, o której Chrystus umarł. Dziewiąta godzina oznacza koniec okresu, który rozpoczyna się o godzinie trzeciej, kiedy Jezus został ukrzyżowany, a sześć godzin później umarł. Jest to ten sam okres Piotra: o trzeciej godzinie jest w górnej izbie, a o dziewiątej godzinie w świątyni. Jedna dziewiąta godzina kończy się śmiercią Chrystusa, przy następnej dziewiątej godzinie Piotr znajduje się w świątyni, głosząc przesłanie Joela. Śmierć Chrystusa zakończyła przymierną relację z Izraelem i otworzyła drzwi dla pogan, reprezentowanych przez Korneliusza.

A oto natychmiast trzech mężowie, wysłani do mnie z Cezarei, już przybyli do domu, w którym byłem. Dzieje Apostolskie 11:11.

Będą dla was obrzydliwością; nie będziecie jeść ich mięsa, lecz ich padlinę będziecie mieć w obrzydzeniu. Księga Kapłańska 11:11.

Będziemy kontynuować to badanie w następnym artykule.

Śniło mi się, że Bóg, niewidzialną ręką, posłał mi kunsztownie wykonaną szkatułkę o długości około dziesięciu cali i przekroju sześciu cali w kwadracie, sporządzoną z hebanu, misternie

inkrystowaną perłami. Do szkatułki był przymocowany klucz. Natychmiast wzięwszy klucz i otworzywszy szkatułkę, ku mojemu zdumieniu i zaskoczeniu, okazało się, że jest ona wypełniona wszelkiego rodzaju i rozmiaru klejnotami, diamentami, drogocennymi kamieniami oraz złotymi i srebrnymi monetami wszelkich wymiarów i wartości, pięknie ułożonymi na swoich miejscach w szkatułce; a tak ułożone odbijały blask i chwałę, którym dorównać mogło jedynie słońce. ...

„Zajrzałem do szkatułki, lecz olśnił mnie ten widok. Błyszczały dziesięciokrotnie większym blaskiem niż dawniej. Myślałem, że stopy owych niegodziwców, którzy je rozrzućili i wdeptali w proch, wyszorowały je w piasku. Były ułożone w szkatułce w pięknym porządku, każdy na swoim miejscu, bez żadnego widocznego wysiłku ze strony człowieka, który je tam wrzucił. Krzyknąłem z samej radości i ten okrzyk mnie obudził.” Wczesne pisma, 81-83.

"Odsuwacie przyjdzie Pana zbyt daleko. Widziałem, że późny deszcz nadchodzi tak [nagle jak] wołanie o północy i z dziesięciokrotnie większą mocą." Spalding i Magan, 5.

A we wszystkich sprawach mądrości i rozumu, o które król ich pytał, uznał ich za dziesięciokroć lepszych od wszystkich magów i astrologów, którzy byli w całym jego królestwie. Daniel 1:18-20.